

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: J. Š.
bytem B. 729/16, X L.
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 30. 8. 2017, č. j. KUOK 86898/2017,
ve věci přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce navrhoval přezkum rozhodnutí žalovaného, citované v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 25. 5. 2017, č. j. SMOL/090204/2017/OARMV/DPD/Kuc.
2. Magistrát tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“).
3. Přestupku se žalobce z nedbalosti dopustil tím, že dne 29. 11. 2016 v 13.27 h v obci Olomouc (GPS: 017° 17' 64.70"E, 49° 35' 40.00"N) na ulici Lipenská, ve směru jízdy do

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

centra, jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zákonem na 50 km/h. Vozidlu byla silničním rychloměrem PolCam PC 2006 naměřena rychlost 93 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost zjištěna rychlost jízdy 90 km/h, tedy rychlost o 40 km/h vyšší než jaká byla v měřeném úseku maximálně dovolena. Tím žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a byla mu za přestupek uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců ode dne nabytí právní moci citovaného rozhodnutí.

4. Žalobce v **žalobě** namítal opomenutý důkaz – žalobce navrhoval provedení místního šetření k přesnému zjištění místa spáchání přestupku. V rozhodnutí jsou uvedeny GPS souřadnice, které však po zadání do map ukazují jednou do Prahy a jednou do Indického oceánu.
5. Dále žalobce namítal, že nebyl prokázán materiální znak přestupku a že žalobce nikoho neohrozil a nenarušil veřejný zájem. Žalobce nesouhlasil s tím, že by materiální znak odpovídal znakům formálním. Takový názor je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008–45. Pro posouzení materiálního znaku přestupku by v daném případě muselo dojít ze strany správních orgánů k přesnému zjištění místa spáchání přestupku. V daném případě se jedná o rovný přehledný úsek komunikace, a proto nedošlo k ohrožení jakéhokoli veřejného zájmu či konkrétních osob. Rychlost byla naměřena v místě mimo zástavbu. Nikde nebylo zmíněno, že by žalobce předjížděl jiná vozidla a zcela jistě většina účastníků silničního provozu dodržuje nejvyšší dovolenou rychlost. Podle žalobce provoz musel odpovídat možností jet vyšší rychlostí, než je maximální dovolená rychlost bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu, neboť nikde není zmíněno, že by žalobce předjížděl jiná vozidla. Na přehledném rovném úseku nebyla předmětná rychlost zjevně nepřiměřenou. Správní orgány žalobci materiální znak neprokázaly.
6. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** k námitce zpochybňující místo měření, konkrétně uvedených souřadnic, uvedl, že ty jsou uvedeny na nosiči videozáznamu PolCam uloženém k listu č. 4 spisu magistrátu, který tuto námitku jednoznačně vyvrací.
7. K námitce zpochybňující společenskou škodlivost (materiální stránku) přestupku žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, kde se s touto námitkou vypořádal.
8. Krajský soud **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 30. 8. 2017 - s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.
9. Ze **správního spisu** ve vztahu k souzené věci soud zjistil z oznámení přestupku Policie ČR ze dne 29. 11. 2016 spáchání přestupku tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Žalobce ručně psané oznámení přestupku podepsal, ale nevyjádřil se do něj.
10. Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 29. 11. 2016 byl přestupek zjištěn pomocí měřicího a záznamového zařízení PolCam, které je umístěno ve služebním vozidle Škoda Superb. V záznamu byl popsán přestupek jako výše a byl popsán postup při jeho zjištění.

11. Součástí spisu je videozáznam od zahájení sledování a měření vozidla žalobce do jeho zastavení a před započítáním řešení přestupku. V záznamu jsou obsaženy údaje z rychloměru, včetně zachycené rychlosti vozidla žalobce, souřadnic, vozidla žalobce, klimatických podmínek a podmínek provozu.
12. Ve vyjádření ze dne 27. 2. 2017, spojeného s omluvou z jednání, žalobce navrhoval výslech policistů a požádal o kopii spisu.
13. Ve vyjádření ze dne 27. 3. 2017 žalobce namítal absenci materiálního aspektu přestupku a navrhoval, aby magistrát vzal v potaz okolnosti spáchaného přestupku, a to zejména to, že nevznikl žádný následek přestupkového jednání (nedošlo k dopravní nehodě, nebyl bezprostředně ohrožen žádný účastník silničního provozu).
14. Magistrát vyslechl dne 29. 3. 2017 jako svědka policistu prap. D. N., který vypověděl, že v uvedenou dobu se s kolegou nacházeli v Olomouci na ulici Lipenská a jeli do centra města v levém jízdním pruhu. Před nimi se nacházelo vozidlo žalobce, které jelo zvýšenou rychlostí. Protože policisté jeli předepsanou rychlostí a vozidlo se jim vzdalovalo, počali ho následovat. Při následování vozidla se vozidlo žalobce pohybovalo rychlostí asi kolem 90 km/h a najíždělo na středovou plnou dvojitou čáru souvislou vodorovného značení. Proto policisté provedli u tohoto vozidla měření rychlosti jízdy. Věc nebylo možné řešit v blokovém řízení, protože žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více. Žalobce kolegovi uvedl, že si je přestupku vědom, ale že spěchá, protože ho uhání manželka kvůli slevám v marketech.
15. Svědek – policista prap. E. S. ve své výpovědi uvedl, že v předmětnou dobu před nimi jelo motorové vozidlo Škoda Octavia, které se od nich rychle vzdalovalo, a proto ho začali následovat. Při jízdě vozidlo najelo částí na středovou dvojitou čáru plnou. Vozidlu byla naměřena rychlost 93 km/h. Svědek žalobci řekl, že věc nemůže řešit v blokovém řízení z důvodu překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 40 km/h a více v obci. Žalobce řekl, že se vyjádří až na magistrátu. K přestupku uvedl, že ví, že jel rychle, protože spěchá za manželkou, a to z důvodu vyzvednutí manželky u nákupního centra. V době měření rychlosti nepršelo, nesněžilo, provoz byl silnější, odpovídal pracovnímu dni a hodině.
16. **Rozhodnutím ze dne 25. 5. 2017** magistrát uznal žalobce vinným a k důkazům výpověďmi policistů konstatoval, že se v rozhodujících údajích shodují, nejsou v nich zásadní rozpory či nesrovnalosti, pro které by o věrohodnosti výpovědí pochyboval. Svědecké výpovědi se shodovaly s videozáznamem a ostatními listinami ve správním spisu. Proto magistrát vyhodnotil svědecké výpovědi svědků jako věrohodné, pravdivé, nezaujaté a plně prokazující skutečnost, že se žalobce předmětného přestupku dopustil. Všechny důkazní prostředky odpovídaly zjištěným skutečnostem a nebyly ve vzájemném rozporu.
17. Magistrát hodnotil důležitost pravidel silničního provozu, která žalobce nerespektoval. V daném případě se jednalo o velmi závažné porušení zákona. Rychlou jízdou byla zcela jistě ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, a to již samotným překročením nejvyšší dovolené rychlosti. Jde o delikt ohrožovací, nikoliv poruchový, k naplnění skutkové podstaty přestupku stačí „pouhé“ překročení rychlosti, aniž by bylo zákonem vyžadováno způsobení následku spočívajícího v reálné poruše zájmu chráněného zákonem. Skutečnost, že jednáním žalobce k reálné poruše nedošlo, magistrát vyhodnotil jako polehčující okolnost. K naplnění materiálního znaku přestupku magistrát konstatoval, že k ohrožení zájmu chráněného zákonem došlo, neboť žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 40 km/h v obci, a nejednalo se o bagatelní překročení rychlosti, míra

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

společenské nebezpečnosti byla velmi vysoká. Ostatní účastníci silničního provozu oprávněně očekávají, že všichni ostatní účastníci silničního provozu dodržují pravidla silničního provozu a čím rychleji řidič v daném úseku jede, tím se mu přímo úměrně prodlužuje brzdná dráha, což může mít vzhledem k okolnostem fatální následky. V neprospěch žalobce magistrát přihlédl k charakteristice místa, kde k přestupku došlo – jednalo se o frekventovanou dvouproutou pozemní komunikaci ve směru z Ostravy do centra Olomouce. Po pravé straně podél měřené části této komunikace je zástavba rodinných domů a sídla firem, ze kterých vedou výjezdy na komunikaci. Žalobce dojížděl ke křižovatce řízenou světelnými signály tříbarevné soustavy, kdy před touto křižovatkou jsou informační značky řadicích pruhů. Přestupek byl spáchán v pracovní den v 13.27 h, kdy je obecně vyšší hustota silničního provozu a ještě bylo zvýšeno riziko nebezpečí tím, že je zde zástavba, což bylo hodnoceno v neprospěch žalobce.

18. Jako polehčující okolnost hodnotil magistrát překročení nejvyšší dovolené rychlosti, kdy žalobce jel rychlostí při samé spodní hranici hodnoty nutné k naplnění skutkové podstaty daného přestupku. Přestupek byl spáchán konáním, a to formou nedbalostního porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích. Žalobce vzhledem k tomu, že se nacházel v obci, musel při nutné znalosti pravidel provozu na pozemních komunikacích vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Nejvyšší dovolená rychlost pro jízdu v obci je stanovena právním předpisem, který žalobce jakožto řidič má znát a musí jej respektovat. Patrně žalobce bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí, což magistrát posoudil ve prospěch žalobce. Ve prospěch žalobce magistrát přihlédl k jeho osobě jakožto řidiče. Lustrací magistrát zjistil, že se žalobce naposled dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu v únoru 2014, a jeho bodový stav byl 0 bodů v bodovém hodnocení řidiče.
19. V **odvolání** žalobce namítal, že skutek nebyl dostatečně zjištěn a že v pochybnostech je nutno rozhodnout ve prospěch žalobce. Nebyl naplněn materiální znak přestupku.
20. Žalovaný v **napadeném rozhodnutí** uvedl, že přestupek byl zjištěn silničním rychloměrem, který odpovídal zákonu č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, a jeho prováděcím vyhláškám. Měřidlo musí mít platné typové schválení a každý jednotlivý kus musí být pravidelně ověřován. Měřidla rychlosti jsou v České republice schvalována s jednotnou odchylkou ± 3 km/h, pokud je zjištěna rychlost do 100 km/h, respektive ± 3 % při rychlostech nad 100 km/h. Tato odchylka není promítnuta do zobrazené rychlosti na rychloměru a zohledňuje ji policista, strážník nebo správní orgán projednávající přestupek. V daném případě byla tato odchylka odečtena magistrátem. Žalovaný souhlasil s tím, jak magistrát vyšel z písemných podkladů rozhodnutí a neshledal mezi nimi žádné rozpory, a poté za podpory výpovědí svědků přistoupil k vydání rozhodnutí. Žalovaný se ztotožnil se skutkovým i právním závěrem magistrátu. Žalovaný zopakoval, že podkladem rozhodnutí byl záznam z měřicího zařízení, který byl v souladu s ostatními podklady – oznámením přestupku sepsanému na místě, úředním záznamem policistů a svědeckými výpověďmi. Videozáznam je jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, doloženým ověřovacím listem k danému typu měřidla. Uvedené důkazy tvořily logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňoval pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Ani sám žalobce v průběhu správního řízení samotný skutek ani další okolnosti nezpochybňoval a vyjádřil se pouze k nutnosti prokázat materiální stránku přestupku.

Žalovaný shodně s magistrátem považoval provedené důkazy za dostatečné a osvědčující spáchání daného přestupku.

21. K prokázání nebezpečnosti jednání žalovaný konstatoval, že při stanovení nejvyšší dovolené rychlosti zákonodárce vycházel především z předpokladu prevence všech účastníků silničního provozu a měl za cíl zabránit kolizím a dopravním nehodám v silničním provozu. Žalobce byl povinen při jízdě v obci dodržet nejvyšší dovolenou rychlost, aby mohl v případě kolizní situace pohotově reagovat na výskyt chodců, cyklistů i ostatních účastníků silničního provozu, situaci řešit a na ni adekvátně a včasné reagovat.
22. Žalovaný zdůraznil, že u žalobce muselo jít nejméně o vědomou nedbalost a že žalobce věděl o tom, že jede s vozidlem v obci, kde byl povinen dodržovat nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 50 km/h, navíc rychloměr ve vozidle je v zorném poli řidiče a žalobce musel vědět, jak rychle jede, tzn. že věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že se tak nestane. Správní orgány vycházely z naměřené rychlosti, která překročila povolený limit nejméně o 40 km/h. Žalobce jako řidič vozidla ví, že musí sledovat kromě situace v provozu také rychlost, jíž se pohybuje, a zda nepřekračuje limit stanovený pro konkrétní úsek pozemní komunikace. Pokud žalobce při řízení vozidla v obci zejména při tak výrazném překročení rychlosti nekontroluje rychloměr, pak nelze hovořit o pouhém opomenutí potřebné péče, ale výhradně o situaci, kdy žalobce ví, že jeho jednáním může dojít k ohrožení zákonem chráněného zájmu, ale bez přiměřených důvodů spoléhá, že se tak nestane. Ohrožení zájmu chráněného zákonem nelze spatřovat pouze v konkrétním vyvolání nebezpečí pro konkrétního jedince nebo škody na majetku, ale právě ohrožením bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Každý, kdo vědomě výrazně překračuje nejvyšší dovolenou rychlost, musí být srozuměn s tím, že toto jednání bezpečnost silničního provozu ohrožuje a činí-li tak, pouze se nedůvodně spoléhá, že kromě porušení právem chráněné celospolečenské hodnoty ještě navíc nezasáhne do práv konkrétního jedince. Žalovaný připomněl, že hrubá nedbalost je blízka zlému úmyslu.
23. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
24. Námitka opomenutého důkazu není důvodná. Žalobce v žalobě tvrdil, že navrhoval provedení místního šetření. Takový návrh však není obsažen ani ve vyjádření ze dne 27. 2. 2017, ani ve vyjádření 27. 3. 2017, ani v blanketním odvolání a jeho doplnění ze dne 5. 7. 2017.
25. Neopodstatněná je námitka, že souřadnice GPS uvedené v rozhodnutí ukazují jednou do Prahy a jednou do Indického oceánu. Soud ve správním spise ověřil, že souřadnice GPS byly do rozhodnutí převzaty z podkladu rozhodnutí – videozáznamu Policie ČR, a to správně. Na přiloženém kompaktním disku je obrazový záznam z kamery vozidla Policie ČR, na kterém v čase 13.27 až 13.29 je vidět vozidlo žalobce přijíždějící ve směru Ostrava k centru města Olomouce po ulici Lipenská ke křižovatce s ulicemi Hodolanskou a Rolsberskou, kde vozidla žalobce a Policie ČR zastavila na světelný signál (vozidlo žalobce bylo v jízdním pruhu první v pořadí, před ním jiné vozidlo není). Po světelném znamení se obě vozidla rozjela a asi v čase 13.29 na obrazovém záznamu vozidlo Policie ČR po předjetí vozidlo žalobce zastavili a žalobce z vozidla vystoupil. V mezidobí citovaných časů je na obrazovém záznamu z rychloměru viditelná rychlost vozidla žalobce i souřadnice GPS (které po zadání do map na stránce www.mapy.cz nebo v Google maps odpovídají souřadnicím místa uvedeného v rozhodnutí slovním popisem). Z obrazového záznamu je

rovněž dobře viditelné okolí jízdy obou vozidel, které skutečně odpovídá slovnímu popisu, což lze ověřit kromě prohlášení policistů, místní znalosti i na uličních pohledech internetových map. O místu spáchání přestupku tak nebylo pochyb.

26. Lichá je i námitka absence materiálního znaku. Soud připomíná, že žalobce jel v popsaném místě rychlostí 93 km/h a přitom tam byla stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, a to obecně závazným předpisem, jmenovitě § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. O tom, že žalobce jel městem, nemohl zejména díky zástavbě kolem místa spáchání přestupku, vůbec pochybovat. Žalobce přitom jel rychlostí téměř dvojnásobnou, než byla nejvyšší dovolená rychlost.
27. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23, *materiální stránku přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je nutno posuzovat vzhledem k nejvyšší povolené rychlosti stanovené § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., zákona o silničním provozu, pro jízdu v obci (50 km/hod), nikoli k hranici zavedené kvalifikujícím znakem skutkové podstaty tohoto přestupku (70 km/hod).* V posuzovaném případě vzhledem k tomuto právnímu názoru nelze o značné závažnosti protiprávního jednání žalobce vůbec pochybovat, což vyjádřily výslovně a jednoznačně i správní orgány obou stupňů v napadených rozhodnutích.
28. Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem *zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně.*
29. Pokud jde o samotný materiální znak přestupku upravený v uvedeném ustanovení, chráněným zájmem zde je zejména organizace dopravy a zajištění její bezpečnosti. K naplnění materiální stránky přestupku přitom postačí i jen ohrožení chráněného zájmu.
30. V této souvislosti lze zmínit např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, z něhož jednoznačně vyplývá, že naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku bude běžně znamenat i naplnění znaku materiálního, tedy porušení nebo ohrožení určitého zájmu společnosti, resp. jen v případě přistoupení dalších významných okolností bude moci být uzavřeno, že k naplnění materiální stránky nedošlo. V daném případě však žádné takové významné okolnosti nenastaly.
31. Žalobce značně překročil nejvyšší dovolenou rychlost při jízdě v obci, před křižovatkou, uprostřed husté zástavby a uprostřed komunikace bez středových svodidel a musel si být nepochybně vědom, že nejvyšší dovolenou rychlost překračuje. Ve správním ani soudním řízení nebylo zjištěno nic, co by nasvědčovalo opaku. Žalobce má podle evidenční karty řidiče řidičské oprávnění již od roku 1978, proto si musel být vědom rychlostního limitu v obci, jeho značného překročení při řízení vozidla i ohrožení, které způsobuje. Úvahy správních orgánů o materiálním znaku přestupku byly v souladu se zákonem a zjištěným skutkovým stavem o hodnotě naměřené rychlosti i nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě (ostatně ani jednu z hodnot žalobce nerozporoval).
32. Nutno dodat, že žalobce jízdou o rychlosti 90 km/h v místě s intenzivním provozem porušil legitimní očekávání ostatních účastníků silničního provozu.
33. Na tachometru (rychloměru) ve vozidle musel žalobce vidět, jakou rychlostí jede. Žalobce jako řidič byl povinen svůj rychloměr sledovat. Podle § 3 odst. 2 zákona o silničním provozu *řídít vozidlo nebo jet na zvířeti může pouze osoba, která je dostatečně tělesně a duševně způsobilá k řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti a v potřebném rozsahu ovládá řízení vozidla nebo jízdu na zvířeti a předpisy o provozu na pozemních komunikacích.* Ostatně, podle

rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 1 As 73/2009-78, řidič vozidla je v zásadě odpovědný za spáchání přestupku [podle smyslu § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích], i tehdy, pokud k překročení maximální povolené rychlosti dojde za situace, kdy ve vozidle nefunguje rychloměr.

34. Úvaha o tom, zda jde o čin, který není trestným činem pro nedostatek škodlivosti pro společnost, se zásadně uplatní v případech, ve kterých posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty (srov. usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 9. 2017, sp. zn. 11 Tdo 344/2017, www.nsoud.cz). Toto pravidlo je použitelné i v souzené věci. Rychlost 90 km/h v úseku před křižovatkou s hustou dopravou, na komunikaci bez středových svodidel s dovolenou nejvyšší rychlostí 50 km/h (tedy rychlost o 80 % vyšší, tj. nikoli marginální překročení rychlosti) nelze rozhodně považovat za čin s nedostatkem škodlivosti pro společnost.
35. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
36. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 28. prosince 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně